

kolikor je meni znana, prav; na Kumu še nisem bil, torej ne vem, kako je gori, a skoro vsi kumski romarji so pripovedovali enako. Na mestu sv. Miklavža je sv. Jošt v cerkvi. Spis ima nekaj pesniškega in je poln domačega humorja: ne rečem, da bi noč na Kumu ne bila romantična, a za mnoge je pa sitna in škodljiva. Za manjše potopise bi utegnil biti ta opis vzorec. — IV. *Gostba v Mazinu*. (1868. — Str. 35—43.) Glavna stvar v tem spisu je »proščenje«, po naše semenj ali »žeganje« na Mali Šmaren pri razkolnem popu v Mazinu. Živa podoba! V revnih razmerah živi razkolni duhovnik, to se vidi na borni obleki, hišni opravi itd., vendar gostoljuben je. Njegov katoliški sosed, rudnopoljski župnik, je v enakih denarnih razmerah, njegova zunanost je mnogo prikupljivejša. Od kod to izvira? Pisatelj nam tega ne pové; jaz pa mislim, da je to v duhu katoliške vere. Zato katoličanom dobro dé tak popis, in priča o zdravem katoliškem srcu pisalčevem. — V. *Na kraški zemlji*. (1877. — Str. 47—56.) Jako mičen spis o kraški čitalnici in njeni »besedi«. Kar nam tu pripoveduje tako domače in prijateljsko, to je pač le svetla stran naših čitalnic: imajo še drugo — senčno — stran, in ob to samo rahlo dregne pisatelj. — VI. *Med Savo in Dravo*. (1878, 1879. — Str. 59—154.) Ta potopis je najobširnejši. Pisatelj kaže v njem res bogato znanje, vendar nas ne muči nikdar z vsakdanjimi rečmi. Največ prostora je odločenega (21 str.) popisu Zagreba; kdor ga bere pazno, res spozna Zagreb. Dalje je opisana na 14 straneh zgodovina hrvatska zadnjega veka dosti dobro; devet strani je odločenih občevalnemu jeziku in zadrugi posebej. V naslednjih nam pa riše razne navade in šege hrvatske, ki niso po vsem hvale vredne; govori o gospodarstvu pa raznih strokah, o delovanju raznovrstnih oblastnij. Človeku se milo stori, ko vidi, da Hrvate tare Madjar in brat pomaga brata zatirati. Naposled se vozimo od Siska do Gradiške po Savi in ko smo obiskali še razne toplice, poslovimo se od potnega spremljevalca. — Spisi prirodopisne vsebine so: I. *Mravlja*. (1858. — Str. 159—168.) Življenje in delovanje mravlje je popisano prav domače in zelo mično. — II. *Rastlinske svatbe*. (1877. — Str. 171 do 186.) V obliki pisem razklada pisatelj jasno in prijetno veliko čudo rastlinskega oplojevanja. Znamenita je terminologija. Slovniške drobtine: zadati = zastaviti, prekat = predal, neizcrpen = neizzajemljiv, vzmet = pero v urah, neródna = nerodovitna. — III. *Rak*. (1881. — Str. 189—216.) Z zdravim humorjem osoljen spis o raku in njegovem povodnjem življenju. — IV. *Živali popotnice*. (1860. — Str. 219—227.) Tukaj nam podaje mnogo zanimivih kratkih črtic o živalih, ki se selijo v druge kraje. — V. *Žaba*. (1863. — Str. 231—235.) in VI. *Velblod*. (1860. Str. 239—243.) Oba spisa slikata kratko življenje žabe in velbloda v prijazni obliki. — VII. *Vulkanske moči*. (1858. — Str. 247—261.) Tu nam razvija teorijo o potresih, ki so v zvezi s podzemljskim ognjem in z vulkani. Popis ima mnogo primer in vzgledov; poučen in zanimiv je. (Slovnične drobtine: vlastitost — lastnija, prekaša =

prekosi večkrat). — VIII. *Odkod izvirajo gliste in kako se izpreminjajo*. (1865. — Str. 265 do 279.) Dober in mičen pouk o trakulji, kako nastane iz ikre, in kako se množi zarod trakuljin. — Za dodatek: *Božični večer na Kranjskem*. (1877. — Str. 283—286.) Kratka pa jako mična slika iz kmečke hiše. Iz teh spisov se vidi, kako vsestransko je sokal pero rajni profesor Erjavec, kako je poznal domovino in bližnjo nam Hrvatsko, kako je znal misli svoje vlivati v lepo obliko in govoriti pristrčno. — Ta knjiga je živa slika Erjavčevega duha, kakor je lanska slika njegovega srca. dr. J. J.

HRVATSKO SLOVSTVO.

Zagreb, 11. februarja.

Dragi! Predpust, veseli, bučni (šumni) predpust, kateri pošilja marsikateremu v žep med petice požrešno kugo in katerega je marsikoje staro dekle pričakovalo teže, kakor pričakuje delavni kmetič plodovite jeseni, ta veseli predpust se približuje zvršetku. Ne morem se baš pohvaliti, da sem se tega predpusta ne znam kako zabavljati; čepel sem skoraj vedno doma in se ogibal norčavih zabav. A tudi razjezil sem se dobro na vse te veselice. Naš ban namreč je priredil sijajen ples svojim častilcem. Dolgo sem se že veselil tega plesa, uverjen sem bil povse, da bodem tudi jaz pozvan; a goljufal sem se. Razjezilo me je to, povem ti, in odločil sem se, da se ne udeležim nobene veselice. In tako je tudi bilo. Stisnil sem se v kót in prezrl vse posvetne zabave in veselja vedno vsevega Zagreba.

Dèťe vendar! To sem gledal, ko sem prejel zadnjo številko »Dom in Svet-a«. Le suknje je še potreboval, in sedaj jo ima in lahko se vanjo zavije, kadar ga bode na daljnem potu ulovil dež, a morda tudi mraz. Kaj bi popotnik brez popotne suknje? —

Da, ker govorim baš o »Dom in Svet-u«, naj ti povem, da imajo tudi Hrvati svoj »Dom i sviet«. Star je baš toliko, kolikor naš. Skoraj bi človek mislil, da so se dogovorili kumovi na krstu, ali jaz znam izvestno, da ni tako, ker se oni niti ne poznajo. Hrvatski »Dom i sviet« je mogočen gospod, ki je čvrsto uverjen — a to, če je treba, tudi vsakemu pové, — da je on prvi list na slovanskem jugu, da je on najboljši in zato tudi najbolj priljubljen v vsaki hrvatski hiši. To so lepe besede, prijatelj, a diše nekoliko poznanem slovenskem pregovoru: — »Lastna hvala se pod mizo valja.« — Vsekako zasluži »Dom i sviet«, da se nekoliko z njim seznaniš: zato bode pa dobro in povse umestno, če vsaj malo odgrneva ono tajinstveno zagrinjalce, s katerim si prikriva še bolj zanimivo lice in da pokukava nekoliko tudi v njegovo notrinjo.

Znano je, da imajo Slovani neki naravni nagón, da se posebno veselijo svojih listov, ali žalibog le ob njihovem porodu, ker sicer bi jih boljše podpirali, kakor jih podpirajo. Kakor drugi Slovani, tako imajo tudi Hrvati precejšnjo mérico tega nagóna. Zato se je pojavila pred nekimi letmi na hrv. književnem polju: „**Hrvatska Vila**“, katera je i po slikah i po vsebini lepo

odgovarjala zahtevam. Vendar Hrvati je niso podpirali, in zaspala je. L. 1886. ustanovili so tedaj še dosti močni in složni stekliši drugi takov časopis: „**Balkan**“, ali tudi ta je preživel jedva dobro leto. Nekateri ga že tako niso hoteli podpirati, ker ga je izdajala njim nasprotna politična stranka, drugi so se ga pa bali, misleč si: — Zvedeli bi gori, da ga berem, in ne bi bilo dobro. — »Hrvatska Vila« in »Balkan« sta bila jasni dokaz, da na hrvaškem književnem polju ne more uspevati list, kakoršnega so si Hrvati želeli. Vsak se je zato čudil, ko se je čez leto dan — leta 1888 — porodil v »akademski knjižari« Lav. Hartmana nov list: „**Dom**

i sviet“, češ, da ni še izkušnja poučila ljudi, da se ne more vzdržati pri nas takov list. In vendar list se je vzdržal eno leto, vzdržal se je drugo in evo sedaj izhaja že tretje leto, a hvali se, da ima dosti naročnikov in da je zelo razširjen, o čemer tudi ne dvojimo. Zadel je pravo struno in ugodil je čitateljem. Proučiva, prijatelj, malo glas te čudne strune, ker je pač važno, kako neki zveni!
(Konec.)

Popravek. „D. in Sv.“ štev. 1 t. l., st. 16, vrsta 14 čitaj 500.000; na str. 27, l., vrsta 13 čitaj „nemčizna“; stran 31 je konec 20 vrste izostal naslov: „Hořká jádra“; v nasl. vrsti je po pomoti: „kab. knjich.“ tiskano debelo. V tej št. str. 41, v 16 vrsti čitaj „sramežljivo“; str. 48 proti koncu: „privzdigujejo“, „vzdihujejo“.

Davorin Trstenjak.

DAVORIN TRSTENJAK, odlični slovenski pisatelj, učenjak in voditelj je bil rojen dne 8. nov. 1817, posvečen duhovnik 28. julija 1844, učitelj veronauka v Mariboru 1850, župnik na Ponikvi 1861, župnik v Starem trgu 1879, umrl 3. februvarja t. l. Naj v miru počiva!

Nagrobnica.

Bstavlil si domovja vojno —
Vojnik mu zvest in slaven sin —
Svetá ostavlil polje bojno,
Na njem pa večer kip — spomin.
A ko srcé ti spi pokojno,
Velmož slovenski, Davorin,
V bolesi skupljamo se složni
In plakamo za tabo tožni.

Mi plakamo. — Ob nas pa vstaja
S čarobno silo genij tvoj;
Moža jeklenega značaja
Motrimo pazno pred seboj!
Popevke nam slovenske baja,
Za narod nas razvneša svoj.
Na čelu nosi geslo sveto:
Življenje bodi delo vneto!

Pred nami duh veliki dviga
Nesmrtnih činov krasen cvet;
Za sveto nas resnico vžiga,
Obraze kaže davnih let. —
Slovenski spev, slovenska knjiga,
Za pravo naše govor vnet
Vijó okrog zaslužnih senec
Iz lovorov ti časten venec.

Mi plakamo — na zgubo svojo
S pogledom neutešnim zroč;
Nad smrtjo pa se dviga tvojo
Zdaj dvojnega življenja moč,
Življenja stopaš novo hojo,
Pred ktero bega smrti moč:
Živiš na nebu v svitu slave,
Živiš v spominu očetnjave.

A. M.

Cena: Za celo leto 2 gl.; za pol leta 1 gl. Uredništvo in upravništvo je v Marijanišču.

Izdajatelj, lastnik in urednik **dr. France Lampe**. Tiskala »Katoliška Tiskarna« v Ljubljani.

rečemo gledé na obliko — vsaj večinoma lahko, da sta nekaki izjemi. »Rafaelova« vsebina je res izvrstna in ne morem dovolj pohvaliti pisatelja, da je podal naši odrasli mladini takega tovariša proti nebesom. Mladim in odraslim čitateljem priporočamo prav toplo »Rafaela«; pisatelju pa želimo, da bi se knjiga kmalu pokazala v drugi izdaji.

„**Hoja za Marijo Devico**“ ali posne-manje njenih čednostij. Po P. Sebastijanu Zajlerju, premonstratencu, posnel B. Bartol, duhovnik. Na svetlo dala družba sv. Mohora v Celovcu, Drugi natis, 1890. Tiskarna družbe sv. Mohora v Celovcu. Cena mehko vezanemu iztisu za ude 40 kr., za neude 50 kr. Veznina stane še posebej za popolnoma v prtu vezan iztis 40 kr., v usnju z rudečo obrezo 50 kr. in v usnju z zlato obrezo 60 kr. Po pošti sprejet iztis 10 kr. več. — To je udom družbe sv. Mohora znana knjiga, ki je tu v drugem natisu. Radi omenjamo, da je poleg izvrstne vsebine tudi jezikovna oblika pravilna in lepa.

HRVATSKO SLOVSTVO.

(Konec.)

Znani narod, katerega je previdnost božja razkropila po celem svetu in s katerega člani so tudi Hrvati lepó obdarjeni, pohvali se lahko s posebno bistrim umom, če je treba zadovoljiti volji in željam čitateljstva. Tudi izdajatelj »Dom i svet«-a — vreden sin svojega naroda — je spoznal, kaj naj podaje svojim čitateljem, da bodo zadovoljni. On je brzo spoznal, da bi strogo leposlovni list izdajatelju ne koristil mnogo, pa je zato utemeljil list, kateri bi bil nekako v sredini — niti bel, niti črn, kateri bi pa vendar nosil lahko ime leposlovnega lista. In evo ga »Dom i svet«-a! Žalostna osoda zadela je dakako najpopreje pésmice, katere so vendar prave hčerke lepega slovstva, ker one so bile že v početku in so še vedno povse izključene iz »Dom i svet«-a. Dakako, takovo blago je drago, a niti jih srednje naobraženi neznam kako slastno ne čitajo. Širje polje pa je ostalo romanom in povestim, katere so si osvojile malone celi »Dom i svet« od prve strani pa do zadnjih dveh. Vendar tudi tukaj je trebalo bistrega očesa. Dasi se povesti, zlasti romani, radi čitajo, vendar se čitateljstvo ne bi zadovoljilo s kakovimi klasičnimi, npravstveno pisanimi povestmi, nego jih je treba začiniti z obilno mero nenravstvenosti, katere je sedaj posebno v navadi, a k temu morajo biti tudi »srce dirateljni« — v srcé segajoči, ker drugače ne bi dosegli nobenega uspeha. In res, v »Dom i svet«-u najdeš obilo takovih romanov, kateri ne samó ne blaže srca, nego je trujejo s pogubnimi strastmi, takó, da se je celó neki učeni protestant čudil, da se nihče ne ustavi takemu listu. Ti rečeš morda, da preveč črno gledam in pa da je glavno, da tudi naobraženi svet, posebno pa krasni spol ljubi hrvatsko knjigo: ali odgovarjam, da je bolje, ničesar ne čitati, kakor pa čitati tako kvarljive stvari. Res se bode »Dom i svet« omilil morda kakovi stari, zapuščeni gospici, katere v svoji sobici prebira »Romanbibliotek«-o in vsaki čas

pogleduje na okno, ali se ne bliža zaželeni vitez in ji donša srce v naročju, vendar vprašam, kateri pošteni oče in katera skrbna mati bodeta dopustila svojim otrokom — tudi če so že v mladeniški dobi — da čitajo onakove stvari, kakor so Kumičićeve: »Saveznice«, njegova »Otrovana srca«, katere izhajajo v letošnjem »Dom i svet«-u in mnoge druge stvari, ali bolje smeti, katere se prevajajo iz slovstev drugih narodov. Rad priznavam, da je Evgen Kumičić (Jenio Sisolski) nenavadno darovit in plodovit pisatelj, vendar zakaj opisuje vedno izgubljene, gnjusne in zlobne ljudi, kateri plavajo v človeških strastih? Kaj ni še vedno dobrih ljudij na svetu? Jako se moti, če méni, da bode s svojimi povestmi vzdignil pale in otel izgubljene; njegove povesti pripravljale bodo novih žrtev, trovale mlada srca in vzbujevale strasti — ako bode tako pisal, kakor je do sedaj.

Za povestmi se vrsté smešnice, a za smešnicami opis slik, s katerimi se »Dom i svet« posebno ponaša. Slik ima »Dom i svet« obilo, v vsaki številki donese jih osem do deset. Slike predstavljajo obično dnevne svetske dogodke; od nedavna je začel donášati tudi razne slike iz hrvatske domovine, kar je hvalevredno, zlasti pa donša slike raznih znamenitih osebnostij. O slikah v obče sodim, da so dokaj slabe in mnoge njih jedva malo nadkriljuje slike iz raznih nemških judovskih listov, portreti so pa nekakova vaba za naročnike. Da ne govorim o raznih osebnostih, katere so na svetskem glasu (razni vladarji, škofje, ministri itd.), donša »Dom i svet« tudi Hrvate, one, kateri so se na slovstvenem polju odlikovali, še česče pa znamenite pristaše in zagovornike raznih političnih strank, češ leposlovni list »stoji nad strankama«. Dakako, dasi »stoji nad strankama«, vendar donša raje vladine pristaše, kar posebno prija listu, ker si ga naroči marsikateri naročnik, kateri bi se drugače ne naročil, češ, kako bi ne podpiral lista, kateri donša slike prevzvišenega gospoda bana — narodnega dobrotnika — prejasne gospe banice in mnogo drugih naših vplivnih oseb. Nu, včasih pa izide v »Dom i svet«-u tudi slika kakovega hrvatskega rodoljuba — da je volk sit in ovca cela — a obé stranki tolaži z besedami: »Mi smo nad strankama!«

Za slikami se vrsté mali odstavki: »osebne vesti, kronika, umrli i nesreće, književnost i umjetnost (obično samo naslovi knjig), kazalište i glasba, trgovina i promet, šah, rebusi i igre«, a vse završujeta: »moda i šport« z eno modno sliko. Kakor vidiš, prijatelj, list je res jako mnogostran in raznovrsten.

Ta leposlovni list torej je osnovan na zdravem temelju, je najbolji in najpriljubljeneji leposlovni časopis in prinaša narodu zdrave, dobre zabave in pa pouke! Jaz pa pravim, da list nima prav nič hrvatskega, kakor ime in pa to, da je pisan v hrvatskem jeziku, vse, vse drugo je tuje, čisto tuje. In baš zaradi tega bode Hrvate potujčeval fino in počasi, ker je jako umen in zvit, oblečen v hrvatsko obleko, kakor volk v ovčji koži. List, narodu koristen, moral bi imeti povsem drugačen temelj, pa tudi biti v drugih rokah;

kaj bode, ako preide še lepa književnost v roke onega znanega naroda? — Ne slepimo sebe, niti naroda, ne podajajmo mu strupa za hrano, saj je že tako dosti zla na tem božjem svetu!

Pa je li »Dom i svet« res tako potreben? Mnoge in malone najizvrstnejše sile pobereta vsako leto »Matica« in »akademija«, a tudi drugod delujejo pisatelji v raznih manjih listih. In list tudi imajo Hrvati, „**Vienac**“, kateri hrvatskim potrebam povsem odgovarja in kateri krasi že XXII. leto hrvatsko književno polje. In ker so Hrvati tako hrepneli po novem listu, zakaj niso podpirali raje svojega »Vienca«, saj je za odrasle in zrele omikance, saj je urednik lani tožil, da ima jedva 1200 naročnikov, kar je vendar premalo za list, kateri izhaja že toliko let in kateri je bil z malimi izjemami vedno več ali manj izvrsten? Oglejva si torej malo še »Vienac«!

Ni treba, da ti omenjam, kaj je »Vienac« hrvatskemu slovstvu. V »Viencu« so se vzgojili najboljši hrvatski pisatelji, in okrog njega so se zbirale vedno najboljše sile. Dežman, Marković, Šenoa in še drugi znameniti pisatelji so urejali »Vienac«, in popreje, dokler se ni še tako razcvela »Matica«, imelo je leposlovje jedino zavetišče v »Viencu«. Res je predlanskim »Vienac« dokaj zašel, od več strani so ga prijemali in ne po krivem: vendar lani se je obrnilo zopet na bolje. Izmed pesnikov so v zadnjem letniku dobro zastopani Hugo Badalić, Jovan Hranilović, Gjuro Arnold, Ivan Lepušić, Silvije Kranjčević idr. Neki Lj. se je še posebno odlikoval s svojimi erticami: »Bajke i priče« in pokazal, da je izvrsten tekmeč znanega Fr. Mažuranića. Izmed povestij je najboljša povest Ksavera Šandora Gjalskega: »Gjurgjica Agićeva«, v kateri pisatelj izborna črta težave, s katerimi se je bojevali mladi, neizkušeni učiteljci, ko stopa prvič iz krila svojih starišev med neznani, pokvarjeni svet. Izvestno se ne motim, če rečem, da je Gjalski (Ljubomir pl. Babić) prvi od hrvatskih pripovedovalcev. Njegovo črtanje je istinito in prikupljivo, vendar nadahnjeno z nekim pesniškim vzletom — on je pesnik in pripovedovalec. Nikakor pa ne morem pohvaliti njegove črtice: »Priča« v 1. številki letošnjega »Vienca«, onako se ne sme pisati! Ne morem, da ne omenim spisa, kateri mi je bil posebno po všeči v lanskem »Viencu« in s katerim se »Vienac« lahko ponosi, a to so spomini »Iz Njemačke« od Gjura Turića. Pisatelj nam v kratkih potezah, vendar tako jasno in razumljivo črta vse nemške razmere, da uprav ne znaš, čemu bi se bolj čudil, ali prikupljivemu in zabavnemu pripovedovanju pisateljevemu, ali pa njegovemu bistremu očesu, katero je vsako malenkost zapazilo. To je spis, kakoršnih sem čital malo, in če še povem, da ga blagodejno preveva krščanski duh in pa strogo katoliško prepričanje, ménim, da sem povedal zadosti.¹⁾

Kritika se je še dosti lansko leto gojila v »Viencu«; posebno zanimiva so bila: »Književna pisma«, vendar lahko rečem, da še premalo.

¹⁾ Niso nam pa tako všeči bile črtice o novejši italijanski književnosti. Želimo in prosimo, naj uredništvo natančneje in ostreje sodi, kjer je treba. Ured.

Zdrava kritika nikjer ne škodi. Tudi pri literarnih pregledih bi trebalo malo več točnosti. Ne sme se vse hvaliti, če je tudi svojina bratskega naroda. Mnogokrat je »Vienac« kar obsipal s hvalo znanega češkega pesnika J. Vrchlickega. Rad priznavam, da je on nenavaden talent, da je oblika njegovih pesnij nenadkriljiva, vendar kakšne so mu misli in ideje? Koliko mladih src je že pokvaril! A češko slovstvo le odtujaže in oddaljuje od domačih, narodnih tal, ker »bánsi o všem možném, jen ne o tom, co se týka jeho vlasti.«²⁾

Še nekaj moram omeniti o »Viencu«: slike. Zastopani so tu skoro le slovanski umetniki, posebno pa češki etnografski slikar Jaroslav Věšin, s svojimi lepimi prizori iz slovaškega življenja, A. Chittiusi, V. Brožik in pa nadarjena srbska slikarja Pavel Jovanović in pa Uroš Predić, katera zajemata svoje krasne slike iz bogatega vrela jugoslovanskega narodnega življenja. Slike so same umetnine, izvedene so tako, da služijo listu le na čast, a vse skupaj predstavljajo lep album, katerega je napolnil slovanski duh. Tudi so v nravnem oziru dokaj dostojne. Vendar bi tu pa tam želeli, da bi se slike izbirale strogo in ne jemale v list nikake polu-nage postave.

Z novim letom je dobil »Vienac« mesto prejšnjega gospoda Vjekoslava Klaića mladega hrvatskega kritika Josipa Pasarića za urednika. Od sedaj bode kritika še bolje zastopana v lepem listu, to nam svedočijo tudi letošnje številke, a nadajamo se, da bode urednik zbral pod svojo zastavo lepo število mladih, krepkih sil, katere se bodejo posvetile duševnemu in nravnstvenemu napredku svojega naroda. Daj Bog, da bode tako!²⁾

Zdravstvuj! Spominjaj se svojega Janka.

„**Uzdarje dobroj djeci!**“ Poklanja Ivan Devčić, ravnajući učitelj, dopisujoći član hrvatskoga pedagogičkoga književnoga zbora. Svezka I. Gospić 1889. Nakladom piščevom. Tiskom M. Župana. 8°. str. 30. Cena 20 kr. — V malem obsegu imamo tu sedem zares lepih pripovedek, ki so za mladino zelo prikladne. Pisatelj obeta še dva zvezka: mi mu želimo, da jih kmalu izda in pošlje v obilnem številu med hrvatsko mladino.

Knjige „Matice Hrvatske“ za leto 1889

so nam došle. Tako bode mogla odslej vedno za vsako leto izdajati knjige o pravem času.

1. Kišpatic: „**Iz bilinskoga svieta.**“ Knjiga treća (Poučna knjiga XIV) Cena 2 gld.
- 2. Rabar: „**Poviest rimskih careva.**“ Dio drugi. (Svjetske poviesti knjiga IV.) Cena 2 gld.
- 3. Maretić: „**Slaveni u davnini.**“

¹⁾ Pa tudi o njegovi obliki niso vsi glasovi tako ugodni. „Hlidka literarni“ n. pr. piše (VII. 1890, str. 58): „Prázdna frasovitost jeho slohu jest už dosti známa; nechutné hromadění obrazu taktéz. Jakmile neví co chytrého povédti, hromadí prázdna slova, aby vyplnil verš nebo stloukl rym: reim' dich, oder —.“ In navedši neki vzgled, zakliče kritik: „Ano, ano, je to pravda. Rybolov, zlato, vlna — tomu se říká gallimathias!“ — Tako piše Čeh o obliki Vrchlickega. Uredn.

²⁾ Mi se bode mo pravega napredka srčno radovali. Uredn.